Schiller Instituttet
Nyhedsorientering januar 2017

FARVEL TIL KRIGENS PARADIGME?

Denne nyhedsorientering er en redigeret udgave af et foredrag fra den 5. januar af Schiller Instituttets danske formand Tom Gillesberg om det dramatiske paradigmeskifte – væk fra løgnens regime og forhåbentligt til noget nyt og bedre – der står for døren, når Donald Trump indsættes som USA's nye præsident den 20. januar. Hele talen og den efterfølgende diskussion kan ses og høres på www.schiller-institut.dk/si/?p=17155.

Men en ekstra indledning er på sin plads, da vi siden den 5. januar har set en intens og uhørt heksejagt på den kommende amerikanske præsident. Det er også blevet krystalklart, at det ikke er Rusland, der har forsøgt at påvirke det amerikanske præsidentvalg, som det ellers i døgndrift diskuteres i de vestlige medier, men derimod britisk efterretning sammen med dets allierede i USA. Disse kredse i Storbritannien har ikke bare forsøgt at påvirke det amerikanske præsidentvalg, men forsøger stadig at bestemme, hvilken politik, den kommende amerikanske præsident kan, eller ikke kan, gennemføre.

Man forsøger at tilsværte Donald Trump som en russisk marionet i et forsøg på at forhindre, at Donald Trump opfylder sine valgløfter om at genetablere normale amerikanske relationer med Putin og Rusland, for at gøre fælles sag med Rusland om at bekæmpe IS og international terrorisme, i stedet for, som Obama-administrationen og medierne i den vestlige verden, at se Rusland som hovedfjenden.

Samtidigt har Obama brugt den seneste tid som præsident på at forværre relationerne mellem USA og Rusland. Den 30. december beordrede han udvisningen af uhørte 35 russiske diplomater på baggrund af de falske og udokumenterede anklager om, at det Demokratiske Partis lækkede e-mails kom fra Rusland. Den 9. januar blev så den største amerikanske militære forstærkning til Europa, siden den kolde krig, læsset af i den tyske havn Bremerhaven. 87 Abrams M1A1 tanks, 20 Paladin 155 mm artillerikøretøjer, 136 Bradley kampkøretøjer, totalt 84 helikoptere af forskellige typer og samlet over 6000 mand. Tropper, der allerede nu er i færd med at blive opstillet langs den polske grænse til Rusland, og som fremover vil være at finde i De Baltiske Lande, Bulgarien, Rumænien og Tyskland.

KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK

De mange angreb på sin person for at være russisksindet, og disse uhørte provokationer fra Obamas side, besvarede Trump med en række tweets den 6. januar, hvor han skrev: »Det er en god ting at have et godt forhold til Rusland, ikke en dårlig ting. Kun 'tåbelige' folk eller fjolser ville mene, at det er dårligt! Vi har nok problemer i verden uden endnu et. Når jeg er præsident, så vil Rusland respektere os langt mere, end de gør i dag, og begge lande vil, måske, arbejde sammen for at løse nogle af de store og presserende problemer og udfordringer, VERDEN har.«

Derefter kom så det seneste angreb på Donald Trump fra efterretningskredse, gennem CNN's publicering af en rapport, sammensat af tidligere britiske MI6-operativ Christopher Steele, der direkte hævdede, at Donald Trump var blevet afpresset og kontrolleret af Ruslands præsident Putin. Denne rapport havde længe cirkuleret i Washington, men var så dybt utroværdig, at ingen ville røre den med en ildtang før chefen for DNI (leder af USA nationale efterretning), James Clapper, og CIA-chef John Brennan havde nævnt den i deres ellers ret indholdsløse rapport, der hævdede, at Rusland stod bag hacking af USA's Demokratiske Parti.

Steeles rapport er som sagt dybt utroværdig, men dens tilblivelse, som fortalt af britiske BBC, giver en indsigt i, hvorledes det er Storbritannien, ikke Rusland, der forsøger at påvirke det amerikanske demokrati.

Rapporten startede egentlig som et projekt hos det amerikanske firma Fusion GPS, der blev hyret af en bidragsyder til Jebb Bush til at finde smuds på Donald Trump. Firmaet ledes af Glenn Simpson, der er tidligere journalist for *Wall Street Journal* og er forbundet til neo-konservative kredse. Han havde arbejdet for Obama i 2012, med at finde ubehageligheder frem om den republikanske kandidat Mitt Romney, og Simpson er kendt for sin aversion imod Putin.

Da Trump vandt den republikanske nominering, afbrød den republikanske bidragsyder projektet, men i stedet blev Fusion GPS hyret af Clintons kampagne til at arbejde videre på projektet, der fik en central rolle efter at det Demokratiske Parti i juni 2016 offentligt måtte erkende, at deres e-mails var blevet hacket/lækket. Det skal dog nævnes, at britisk efterretning allerede i august 2015 havde kontaktet FBI og fortalt, at demokraternes e-mail blev hacket, og at FBI dengang kontaktede det Demokratiske Parti, der dog ikke tog sagen alvorligt.

Med penge fra Clinton-kampagnen i ryggen ansatte Fusion GPS så den tidligere britiske MI6-agent Steele til at arbejde på rapporten. Steele havde arbejdet undercover for MI6 i Moskva og Paris og er særdeles anti-Putin. Steele havde også hjulpet amerikanske FBI med information om korruption i FIFA, der var med til at fælde mange ledende medlemmer i fodboldorganisationen. Steele hyrede kontakter i Rusland til at samle information fra tidligere MI6-kilder og færdiggjorde rapporten i sommeren og efteråret 2016.

Derefter blev rapporten via Steeles kontakter bl.a. sendt til FBI, og et større arbejde gik i gang med at sprede rapporten. I december blev den givet til John McCain, som gav den videre til FBI-chef James Comey, der dog allerede havde den. Så blev rapporten til store avisoverskrifter, da DNI-chef Clapper og CIA-chef Brennan nævnte den, og den blev publiceret af CNN.

Vil denne svinestreg fra Storbritannien og efterretningstjenesterne lykkes med at få Donald Trump til at opgive at stoppe den krigs- og konfrontationsskabende politik, som USA og Vesten har haft de seneste 16 år? Eller vil han forstå, hvilken fjende han er oppe imod, og i lighed med Franklin Roosevelt føre en AMERIKANSK politik til gavn for den amerikanske befolkning og verden, i stedet for blot at tage ordrer fra London? Det er et af de mange spørgsmål, der skal besvares efter den 20. januar.

Tom Gillesbergs tale:

Der er nu femten dage til, at Donald Trump skal indsættes som ny amerikansk præsident. En begivenhed vi venter på med spænding, og som vil betyde et dramatisk skifte – et nyt paradigme. Noget, repræsentanterne for det nuværende gamle paradigme har svært ved at acceptere. Det nuværende paradigme repræsenterer konfrontation og krig, en fortsættelse af City of Londons og Wall Streets magt her på planeten og ideen, at menneskeheden skal være slaver for et oligarki, der i høj grad sidder i det gamle Europa, særligt Storbritannien, men som også har sine tentakler ovre i USA. De har svært ved at acceptere, at den inkompetente verdensorden, de har lagt for dagen de seneste årtier, vil blive erstattet af noget nyt og bedre. Ikke desto mindre er det, hvad der står til at ske i en eller anden form ved Trumps tiltræden.

Løgnen om faren fra Rusland

Der er derfor panik før lukketid. Hele den gamle garde af neokonservative, som den blev repræsenteret af Bush/Cheney-administrationen, men som også har været repræsenteret af den lige så krigsgale Barack Obama gennem de seneste otte år, forsøger desperat at fastholde konfrontations- og krigsdagsordenen. Ideen om permanent krig, permanent terror, som det også er blevet til, forsøger man at fastholde på trods af, at det er blevet sværere og sværere at bilde verden ind, at Rusland og Kina skulle udgøre en militær trussel imod Vesten og resten af verden. Det er trods alt USA og Europa, ikke Rusland og Kina, der rasler med sablerne og spiller med de militære muskler. Det er NATO, som rykker militært udstyr og mandskab helt op til Ruslands grænser. Derfor har man skabt et nyt fjendebillede, hvor man påstår, at, selv om man ikke kan se det, så er der en voksende trussel fra Rusland og Kina, der blot ikke kan skues med det blotte øje. Man hævder, at det er en skjult trussel, der er meget værre, nemlig fra cyberspace. Stedet, hvor man ikke kan se, hvem det egentlig er, der gør forskellige ting og sager.

Vi ser kulminationen af det netop nu, specielt efter, at Hillary tabte det amerikanske valg, hvor man søsatte en stort anlagt propagandakampagne, der hævdede, at det var

Rusland anført af Vladimir Putin personligt, som iscenesatte hackerangreb på det Demokratiske Parti og Hillary-kampagnens e-mails, for at angribe det amerikanske demokrati og sikre, at Donald Trump kom til magten. For det første er ideen om, at lækken af disse e-mails skulle have afgjort det amerikanske præsidentvalg, totalt absurd. Men formålet er at opretholde en idé om, at Rusland og Kina er fjenden, denne gang gennem cyberspace.

Det er ikke begyndt med e-mails fra det Demokratiske Parti. Hver gang, der har været et læk eller et hack i USA, hvad enten det så var et stort filmselskab eller noget andet, så har medierne med det samme kunnet fortælle, at det er Rusland eller Kina, der står bag. Det har man hævdet at vide, for man fremfører, at de jo har statsstyrede hackergrupper, som sidder og koordinerer den slags handlinger. Man har aldrig fremlagt nogen beviser, men hævder, at man er helt sikker i sin sag. Men hvem er det egentlig, der har den største kapacitet til at overvåge og spionere på, hvad der findes af elektronisk information, og hvem er det, der har den største evne til at manipulere folk via internettet? Hvem er det, der har satset mest på at sætte sig på internettet? Er det Kina? Er det Rusland? Nej, som Edward Snowden afslørede det allerede for et par år siden, så er det USA og dets allierede, der forsøger at styre begivenhederne gennem overvågning og manipulation, og det er sandsynligvis blevet meget værre siden da. Hvis der foregår et hackerangreb, der kunne have en politisk dimension, så ville jeg sætte mine penge på, at det i ni ud af ti tilfælde var USA, Storbritannien eller en af deres allierede, der stod bag.

Specielt efter, at Donald Trump har gjort klart, at han har tænkt sig at normalisere USA's relationer med Rusland, så har man haft travlt med at sabotere den udvikling. Den 5. januar var der en høring i USA's Senat, hvor John McCain fremturede med, at Rusland truer USA gennem cyber-krigsførelse. De ledende amerikanske efterretningschefer, der alle er politisk udpeget af Obama, har samtidigt meldt sig på banen med de udtalelser, som Obama gerne har villet høre, nemlig, at man ved, at det er Rusland, der står bag de lækkede e-mails, og at Rusland udgør en farlig trussel imod USA. Men det var de samme efterretningschefer, der kort tid inden Edward Snowden fortalte, hvad han vidste, forsikrede om, at USA's efterretningstjenester aldrig kunne finde på at overvåge amerikanske statsborgere. Og som Donald Trump har påpeget, så er det de samme folk, som fortalte, at man vidste med 100 % sikkerhed, at Irak havde masseødelæggelsesvåben, og at vi derfor måtte indlede Irakkrigen.

Rusland stod ikke bag lækkede e-mails

Dengang var det svindel og bedrag, så hvorfor skal vi stole på disse folk nu? De såkaldte »beviser« man har fremlagt, beviser ingen af de ting, man påstår. Det vil snart vise sig, at alt dette er løgn fra ende til anden. På intet tidspunkt har man haft belæg for selv at tro på det. Man vidste, det var løgn, og alligevel så løj man, og man lyver igen og igen. Man har praktiseret Goebbels' gamle tese om, at bare man lyver stort nok og ofte nok, så skal folk nok hoppe på den. Det bliver derfor spændende at se, om Trump, efter at han er blevet indsat som USA's præsident, vil rense ud. Om Trump vil sørge for, at dokumenterne bliver offentliggjort, der viser, hvorledes præsident Obama, og før ham Bush/Cheney, sammen med lederne af efterretningstjenesterne, har fabrikeret systematiske løgne for at manipulere den offentlige mening og fremme en bestemt politik.

Julian Assange, grundlæggeren af Wikileaks, som er stedet, hvor de lækkede e-mails blev gjort tilgængelige for offentligheden, har allerede erklæret, at han med 1000 % sikkerhed ved, at sagen ikke har noget med Rusland eller en anden statsmagt at gøre, men at de mange e-mails kommer et andet sted fra. En anden samarbejdspartner med Wikileaks har erklæret, at han fik tilbudt en usb-nøgle med de mange e-mails af en utilfreds medarbejder i det Demokratiske Parti, der var fortørnet over den behandling. partiet udsatte Bernie Sanders for, og som ville have denne information ud til offentligheden. Assange sagde så også, at det, at John Podesta, som var leder af Hillary Clintons valgkampagne, havde brugt ordet »password« som kodeord på sin e-mail, gjorde, at det ikke krævede store computerevner at få adgang til hans e-mails.

Falske løgne plantet af Obama

Tilbage til spørgsmålet om den systemiske løgn, fordi hele denne historie er blevet sat i et meget forklarende lys gennem den relaterede historie, som den ledende liberale amerikanske avis *Washington Post* bragte på sin hjemmeside 30. december. Som en del af kampagnen for at overbevise verden og offentligheden om, at Rusland udgør en cybertrussel imod USA, så rapporterede *Washington Post* den dag på sin hjemmeside, at »Russiske hackere infiltrerede elektricitetsnettet gennem et elværk i Vermont, siger amerikansk myndighed«. Man skrev, at digitale beviser viste, at russiske personer med relationer til »Grizzly Steppe« havde haft en hackingoperation og var brudt igennem sikkerhedssystemerne hos Burlington Electric Corporation i Vermont.

Den 2. januar kunne finanstidsskriftet *Forbes Magazine* så afsløre, at det hele var en plantet historie, der var svindel fra ende til anden. *Forbes* gik igennem, hvorledes historien dukkede op på *Washington Posts* hjemmeside fredag aften kl. 19:55. Derefter linkede en række andre nyhedshjemmesider til historien i løbet af den efterfølgende time, så historien blev spredt på internettet. Kl. 21:37 udsendte elværket så en pressemeddelelse, hvor man klart afviste hele historien og fortalte, at *Washington Post* aldrig havde kontaktet elværket for at få historien bekræftet. Det hele drejede sig om en ansat, der havde en laptop, der havde noget virus på sig, men som aldrig var blevet koblet på elværkets systemer og derfor ikke havde haft mulighed for at udgøre en fare for værkets systemer. Da man var blevet instrueret om at rapportere alle mistænkelige ting til myndighederne, så indberettede man sagen rutinemæssigt, selv om der aldrig havde været et egentligt problem. En time efter, at *Washington Post* modtog pressemeddelelsen, lavede avisen en tilføjelse

til artiklen om, at der nok ikke havde været alvorlig fare på færde, uden dog at fjerne historien eller fortælle, at den havde været fejlagtig. Tilbage i den offentlige bevidsthed stod altså, at Rusland havde lavet et hackerangreb.

Var denne historie så blot en journalist, der havde været lidt sløset med en historie? Svaret er klart »nej«. Det var en historie, der var plantet af myndighederne, i overensstemmelse med de beføjelser, man har fået i den nye »Lov til at imødegå disinformation og propaganda«, som netop blev vedtaget sammen med forsvarsbevillingen for 2017. Det, loven selvfølgelig i virkeligheden drejer sig om, er at tillade de amerikanske myndigheder at lave disinformation og propaganda. For historien i *Washington Post* kom jo ikke fra elværket, men fra de amerikanske myndigheder. Det blev bekræftet af *Washington Post* dagen efter *Forbes*-historien, hvor *Washington Post* måtte krybe til korset og trække historien tilbage med en forklaring om, at det havde været »ukorrekt rapportering« (Vi andre kalder den slags løgn). De skrev, at »Vermont-værket tilsyneladende ikke havde været offer for russisk hacking«. Man sagde yderligere, at der ikke var beviser for, at der er foregået noget farligt eller noget mistænkeligt. Men, sagde avisen, med det samme, vi fandt ud af, at der var noget galt med historien, så skyndte vi os også at få den stoppet. Men det gjorde man jo netop ikke.

Washington Post forklarede videre hele sagen med den fejlagtige historie med, at den havde et dunkelt ophav, fordi det var myndighederne, der lækkede informationen til avisen.

Washington Posts artikel var baseret på information, der var blevet plantet af Obama-administrationen enten direkte, eller via en af de mange efterretningstjenester, som en del af den iscenesatte kampagne. man er i gang med, der skal overbevise offentligheden om, at der er en trussel fra Rusland i form af russiske hackerangreb.

Men her i dagene efter, at Obama netop har udvist 35 russiske diplomater som en straffeaktion imod Rusland, fordi Obama påstår, at russiske efterretningsagenter har lækket e-mails fra det Demokratiske Parti for at påvirke det amerikanske valg, så skal man huske på, at det netop var *Washington Post*, der sammen med *New York Times* først bragte historien om, at det var Rusland, der stod bag de lækkede e-mails.

Alt peger på, at hele anklagen imod Rusland for at stå bag de lækkede e-mails, fra første færd har været en stor løgn, som Obama-administrationen har pålagt efterretningstjenesterne at stille sig bag. Dette blev yderligere sandsynliggjort, da efterretningstjenesterne gik sammen om af lave en rapport for offentligheden, der ingen beviser fremlægger for, at de lækkede e-mails skulle stamme fra et hackerangreb, men i stedet blot fremlægger spekulationer om, at Rusland foretrak Trump som præsident frem for Hillary Clinton, og derefter bruger det meste af rapporten på at beklage, at russiske nyhedstjenester som RT har en voksende udbredelse og troværdighed blandt den amerikanske befolkning. Obama-administrationen har atter engang brugt den såkaldte »frie presse« til at få information ud, der ville virke utroværdig, hvis den blot kom fra Det Hvide Hus selv. Den såkaldte »fjerde statsmagt«, den frie og uafhængige presse, der skal holde statsmagten i ørerne og sikre, at sandheden kommer frem, har helt klart ikke fungeret, når det drejer sig om at informere om, hvad Obama egentlig har haft gang i.

Det vestlige paradigme: Løgnens Politik

Dette illustrerer med al tydelighed det problem, som man har i USA, men så sandelig også et kæmpe problem, som resten af den vestlige verden ligeledes har. Vi har her i Vesten nogle alment accepterede meninger, der er blevet formet af medier, eksperter, politikere etc., som har baseret det, de har udført og opdraget befolkningen til at handle efter, på systematisk løgn. På samme måde, som vi ser det fra Obamas side netop nu. Tag f.eks. hele klimapolitikken, hvor man bruger samme form for løgnagtighed og skræmmekampagner om, at verden er ved at gå under, vores fremtid er truet etc. for at manipulere befolkningen til at handle på en bestemt måde. Vi ser det med al snakken om en ny »mere skræmmende verden« og en ny »sikkerhedspolitisk realitet«, der fortæller, at vi skal være bange for Rusland, at der er en fare fra Kina osv. Det er alt sammen baseret på løgn.

Det begrænser sig jo ikke til USA. Se på Danmark. Vi har haft en total parallel udvikling. Hele det politiske skifte, vi så i USA under først Bush/Cheney, der så blev fortsat af Obama, har vi også haft i Danmark under først Anders Fogh Rasmussen med fortsættelse under Lars Løkke Rasmussen, derefter under Helle Thorning-Schmidt, og med fortsættelse under den nuværende regering. Man har ikke sat spørgsmålstegn ved den nye (løgnebaserede) virkelighed, Washington har ageret efter. Vi »vidste« alle, at det var bevist, uden skygge af tvivl, at der var masseødelæggelsesvåben i Irak og at vi derfor måtte gå i krig. På lignende vis var der bred konsensus om at deltage i alle de efterfølgende krige, både i Afghanistan, Libyen og Syrien, pga. »vores ansvar som demokratisk nation«. Kun enkelte afvigende stemmer, som f.eks. Schiller Instituttet, satte for alvor spørgsmålstegn ved det. Da det så efterfølgende viste sig, at den katastrofe, man havde skabt i f.eks. Irak, var baseret på løgn, så undersøgte man aldrig, hvad det var, der var gået galt, og hvem, der havde ansvaret for det. I stedet besluttede man, at »rette blikket fremad«.

Lige nu er det meget på mode at diskutere »postfaktuelle nyheder« og »post-sandhed« som politisk fænomen, hvor »fakta« tilsyneladende ikke længere har den store indflydelse. Man siger, at internettet spreder falske nyheder og usandheder, der bruges til at manipulere befolkningen, og »hvis det ikke var for de falske historier, som Rusland havde plantet på internettet, så ville Donald Trump ikke være blevet valgt til USA's præsident, for så ville folk vide meget bedre«. Men de, der spreder denne kampagne fra højeste sted, inklusive Det Hvide Hus og andre myndigheder, eksperter og medier, har konsekvent accepteret løgn og manipulation som et redskab til at få deres dagsorden igennem. I mange tilfælde på trods af bedrevidende. Man skal være bevidst om, hvor systematisk, løgnen har været.

Klimasvindlen

Tænk tilbage på Al Gores propagandafilm, »En ubekvem sandhed«, der blev helt enormt promoveret. Hvad var Al Gores ubekvemme sandhed? En meget bekvem løgn om, at menneskeskabt CO2 er årsagen til voldsomme klimaforandringer, og at vi derfor må begrænse nationer og befolkningers ret til at udlade CO2 – og dermed også retten til at have økonomisk udvikling og politisk selvbestemmelse. Det samme gælder den nye lov til at imødegå disinformation og propaganda i USA, som i virkeligheden er loven til at sikre, at man systematisk kan lave propaganda og disinformation.

Aldous Huxley ville nok være rystet over, at det skræmmebillede, han præsenterede i sin bog »Fagre nye verden« i 1932, kunne være så underliggende til stede i den nuværende »virkelighed« i den vestlige verden. Denne »løgnens politik« må der nu gøres op med, ikke bare på ét felt, men på alle områder. Det er gennem disse bekvemme løgne, at vi i den vestlige verden er havnet i et alment accepteret paradigme, der er i gang med at ødelægge os.

Den amerikanske præsident Abraham Lincoln havde et meget berømt ordsprog: »Man kan narre nogle folk hele tiden«, og det ved vi, i hvert fald er tilfældet. Det gælder særligt de såkaldte »dumlærde«, (folk, der har studeret i årevis for at blive så ensporet og ensrettet i deres tankegang, at de ikke længere tænker selv eller sætter spørgsmål ved »autoritative meninger«, der florerer i deres omgangskreds). Lincolns ordsprog fortsætter: »man kan narre alle folkene noget af tiden«, og det har vi jo desværre også set, men Lincoln slutter med: »men man kan ikke narre alle folk hele tiden. Det er det punkt, som vi nu er kommet til. Der har faktisk været et skifte i gang et stykke tid, for der er en stor del af verden, hvor man i stigende grad er blevet klar over, at man ikke kan stole på det, man får at vide fra den vestlige verden, og at man ikke længere skal lade sig diktere af det, der kommer fra Washington eller Bruxelles.

»Man kan narre nogle folk hele tiden, og man kan narre alle folk noget af tiden, men man kan ikke narre alle folk hele tiden«
— Abraham Lincoln

Kinas og Ruslands nye paradigme

Det er grunden til, at det samarbejde, som Kina og Rusland har fået etableret med hinanden og de andre BRIKS-lande, har en enorm tiltrækning på resten af klodens nationer. Kinas program for Den Nye Silkevej involverer nu 100 forskellige lande og 4,4 mia. mennesker. Det er langt det største projekt i menneskehedens historie. Det er ikke et lokalt projekt, men et globalt projekt. På lignende vis gælder det, at man i medierne her påstår, at Putin og Rusland er internationalt isolerede, og den stakkels Putin sidder helt alene uden nogen at tale med. Men det er i virkeligheden USA under Obama, der har isoleret sig og sat sig uden for international indflydelse. Hvorfor skal man samarbejde med USA, når det eneste, USA er interesseret i, er at skabe krig og ufred? Tyrkiet siger netop nu offentligt, at man er i tvivl om, hvorvidt man skal blive ved med at lade sine NATO-allierede bruge Incirlik luftbasen i Tyrkiet til deres kampfly, når disse allierede blot hjælper Islamisk Stat (IS) i stedet for at hjælpe Tyrkiet med at bekæmpe IS, som Rusland og Putin gør det.

Indsættelsen af Donald Trump som USA's nye præsident giver os en mulighed for et nyt paradigme, hvor vi kan komme væk fra løgnens regime, for alt, hvad der har at gøre med Barack Obama og er foregået under hans ledelse, har været baseret på løgn. Lige fra hans fødselsattest og hans selvbiografi til alle hans historier og anekdoter har det været løgn og propaganda, fordi man følte, at sandheden ikke var en fortælling, der ville sælge godt nok. Derfor fabrikerede man i stedet en »sandhed«, der kunne formidle den rette stemning og det rette budskab [Det er nok derfor, at Mette Frederiksen begynder Socialdemokratiets nye kampagne med ordene: »Jeg bliver tit spurgt, hvad den bedste danske opfindelse er«]. Sandheden om disse ting vil forhåbentlig efterhånden komme frem, og det er så vigtigt, at vi husker på, at det ikke blot er noget, der er foregået i USA, for vi har været en del af det samme paradigme. Vi må derfor spørge os selv, hvor dybt det her stikker alle andre steder.

Sandheden om Syrien

Vi har set det i forbindelse med dækningen af krigen i Syrien, hvor historien i Vestens medier har været, at, hvis vi bare kunne få afsat Assad, så var alt godt. Hvem ville så have erstattet Assad? IS, al-Nusra etc., grupper, der er lige så grumme som dem, der netop nu hærger i Libyen, og måske endda endnu værre. Et rent mareridt. Putin og Rusland greb derfor militært ind, og efter 15 måneder er man godt på vej til at have nedkæmpet IS. Hvordan kunne Rusland gøre det med blot aktiv hjælp fra den syriske hær og Iran, når en koalition på 60 lande under ledelse af USA, verdens suverænt største militærmagt, tilsyneladende ikke kunne besejre IS? Det var nok, fordit Obama slet ikke ønskede at bekæmpe IS, som Tyrkiet har påpeget.

I de vestlige medier har man haft travlt med at nedgøre den russiske indsats og fremturer med, at den nuværende våbenhvile, der er arrangeret af Rusland og Tyrkiet, ikke vil holde, men den holder langt bedre end nogle af de mange våbenhviler, man arrangerede sammen med USA. Der er stadig kampe i Syrien, for våbenhvilen omfatter ikke IS og al-Nusra, dem er man stadig i gang med at nedkæmpe og slås netop nu i områder i nærheden af Damaskus, der er afgørende for at sikre rent vand til millioner af mennesker i hovedstaden, og som netop nu saboteres af disse grupper. I stedet for at bagtale Rusland burde Vesten hjælpe med at nedkæmpe resterne af IS og al-Nusra, hæve alle sanktioner over for Syrien og yde massiv humanitær hjælp til den hårdt prøvede befolkning. Samtidig behøves kreditter og hjælp til en genopbygning af den infrastruktur og de mange boliger,

som krigen har ødelagt.

Under russisk ledelse, og med deltagelse af Tyrkiet og Iran, er der en proces i gang, der skal munde ud i forhandlinger i Kasakhstans hovedstad Astana, mellem den syriske regering, syriske oprørsgrupper og alle de mange andre lande, der har været involveret i konflikten, for at få skabt grundlaget for fred og genopbygning i Syrien. Rusland har åbent meldt ud, at man gerne vil have andre lande med i processen, for at få slut på de seneste mange års permanente krig og den medfølgende terror. Man har bedt Egypten om at deltage og forsøger også at få Saudi-Arabien med, der ellers har støttet alle dem, som ønskede at afsætte Assad. Skal man skabe en varig fred, kræver det, at de, der tidligere var fjender, taler sammen. USA er også velkommen, når man har fået en ny præsident, som måtte ønske at bidrage til at skabe fred og udvikling.

Storbritannien bag terror imod Tyrkiet?

Man må se den nylige likvidering af den russiske ambassadør til Tyrkiet og det dødbringende terrorangreb på en natklub i Istanbul nytårsaften, som et angreb på dette samarbejde mellem Tyrkiet og Rusland. IS har taget ansvar for angrebet på natklubben, men Tyrkiet har sagt, at man tror, at minimum et lands efterretningstjeneste har været involveret i at gøre angrebet muligt. Angrebet minder da også meget om det terrorangreb, der fandt sted imod Istanbul internationale lufthavn i juni, og som fandt sted netop, som Tyrkiet havde besluttet sig for at undskylde for den tidligere tyrkiske nedskydning af et russisk jægerfly og få genetableret de gode relationer med Rusland. Da det skete, var der pludselig tjetjenske terrorister, der angreb lufthavnen.

Hvem er det, der historisk kontrollerer tjetjenske terrorister? Det er Storbritannien. Det er de tjetjenske netværker, hvis løsrivelseskamp fra Rusland i 1990'erne man mere eller mindre åbent støttede, og som efterfølgende har kæmpet videre imod Rusland i Georgien, Ukraine og andre steder, men som også har været aktive i terror og kæmpet side om side med IS. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche udtalte efter det seneste terrorangreb, at man også her burde undersøge Storbritanniens rolle. Ligeledes siger Tyrkiet, at det kupforsøg, der var imod Erdogans regering, havde støtte fra fremmede magter, og man har krævet Fethullah Gülen, en tyrkisk politisk leder med stærke bånd til vestlige efterretningstjenester, og som i dag lever i eksil i USA, udleveret. Har alle disse terrorangreb haft held til at ødelægge samarbejdet mellem Tyrkiet og Rusland og dermed stoppe fredsprocessen? Nej. Vil man få held til det senere? Det ser det ikke ud til, så længe Erdogan og Putin sidder ved magten. Det er en strategisk realitet, der ikke bare lader sig ændre, og samarbejdet med Rusland er i dag vigtigere for Tyrkiet end alliancen med USA og EU.

Spørgsmålet er så, om det er muligt for Tyrkiet og andre lande både at være venner med Rusland, og f.eks. støtte fred i Syrien og andre dele af Mellemøsten, og samtidigt være venner med USA og Vesten. Netop nu er det meget tvivlsomt, men man kan jo håbe, at det vil ændre sig, når Trump er blevet USA's præsident.

Ligeledes håber man i Filippinerne på, at man igen kan blive gode venner med USA under en ny amerikansk præsident, samtidig med, at man fastholder et tæt samarbejde med Kina og Rusland og sin kompromisløse krig imod narkotika og kampen for at få genvundet kontrollen over landet fra narkotikamafiaen. Under Obama har det været umuligt, da man blot ønskede Filippinerne som en britisk/amerikansk marionet til at provokere Rusland og Kina.

Hvem har tjent på kvantitative lempelser?

Løgnens politik, der har skabt alle disse problemer med permanent krig, er også årsagen til den nuværende terror, for alle disse terrorangreb vi ser, bl.a. her i Europa, er en konsekvens af den politik, som blev påbegyndt under Bush/Cheney-administrationen, sammen med dens samarbejdspartnere Tony Blair og Anders Fogh Rasmussen, for permanent krig. Det er en del af det paradigme, der må erstattes. Men ser man på andre områder, så har vi lignende problemstillinger.

Når det gælder økonomi, så siger medierne, og Obama har haft travlt med at gøre til sit eftermæle, at økonomien nu går så godt så godt. Men spørgsmålet er så: »For hvem?« I hvert fald ikke for den almindelige amerikanske befolkning, der bor i rustbæltet i USA. Det er grunden til, at de stemte på Donald Trump i stedet for Hillary Clinton. Ser man sig omkring, er det ikke det eneste sted, hvor der er denne forskel mellem, hvordan man siger, at det går, og hvordan mange mennesker faktisk har det. De, der har haft det fantastisk godt, befinder sig i flødelaget, det øverste samfundslag. De har kunnet profitere på kraftigt stigende boligpriser og høje afkast i den finansielle verden. De har formuer, høje indtægter og har kunnet skovle penge ind på at lave alt andet end fornuftige ting. For dem er det gået rigtig, rigtig godt, og de finansielle bobler er større end nogensinde.

Det gælder også for Danmark. En stor del af den nominelle værditilvækst, der har fundet sted, er finansielle værdier. Det er boliger, som er steget i værdi. Så har folk en friværdi, som de kan gå ud og forbruge af. I hvert fald så længe boblen fortsat vokser. I det øjeblik boblen brister, som vi så det i 2007-2008, så er det rigtig træls.

Hvad er det, der netop nu sikrer den gode stemning? Hvorfor er det kollaps, der er større end det, vi så i 2008, og som vi i Schiller Instituttet har advaret om, endnu ikke blevet udløst? Det skyldes, at først Federal Reserve i USA, og derefter den Europæiske Centralbank, ECB, har haft såkaldte kvantitative lempelser, hvor man helt hæmningsløst har skabt elektroniske penge, som man så har pumpet ind i de finansielle markeder gennem lån til banker og massive opkøb af statsobligationer og andre værdipapirer. Det har skabt en overflod af likviditet, som har holdt boblerne oppe.

Tal fra Eurostat viser, at ECB gennem sine kvantitative lempelser nu har opkøbt værdipapirer for intet mindre end 1.532 mia. euro (over 11 billioner kr.). ECB har nu statsobligationer for 1.254 mia. euro, deriblandt for 303 mia. euro tyske, for 240 mia. euro franske, for 209 mia. euro italienske

og for 150 mia. euro spanske. Det er årsagen til den ekstremt lave rente på de europæiske landes statsgæld.

ECB har også opkøbt såkaldte dækkede obligationer for 203 mia. euro, firmaobligationer for 51 mia. euro og MBS'ere, den slags papirer med sikkerhed i jord og fast ejendom, der udløste krisen i 2008, for 22 mia. euro. ECB har støvsuget finansmarkedet for de relativt mest sikre investeringer, så alle andre, der sidder derude og skal investere, er nødt til at investere i mere risikable ting. Dermed holder man luften i finansboblerne – lige indtil de risikable investeringer, der er mere indbringende end disse kedelige investeringer, pludselig bliver til dårlige investeringer. Når en del af pengene er tabt, går man så bankerot. Det er så en skæbne, som de fleste storbanker vil få lov til at dele med hinanden på den ene eller anden måde.

Italien det nye Grækenland?

Der er denne diskrepans mellem den officielle historie og virkeligheden. Som eksempel kan nævnes, at næsten alle her i Danmark mener, at den græske krise skyldes græsk uansvarlighed, og at, hvis blot Grækenland havde været lige så civiliseret som andre EU-lande, så ville der slet ikke have været et problem. Men med til at forklare, hvorfor Grækenland knækkede, var, at ECB under ledelse af Mario Draghi fra den ene dag til den anden besluttede, at de græske banker ikke skulle behandles som alle andre banker i EU. De skulle pludselig have 8 % i kernekapital og 11,5 % samlet af deres balance. Den ændring gjorde, at alle de græske banker fra den ene dag til den næste var bankerot. De ville så normalt kunne få hjælp fra ECB, men det blev afvist, og så gik alle bankerne ned og måtte reddes af den græske stat. Så var det den græske stat, der var håbløst forgældet, og siden har man så krævet nedskæringsrunde efter nedskæringsrunde for den græske offentlige sektor og befolkningens levestandard.

Denne dødbringende medicin er ECB nu i gang med at tvinge Italien til at sluge i forbindelse med krisen i verdens ældste bank, Monte dei Paschi di Siena, og de andre trængte italienske banker. ECB havde krævet, at Monte dei Paschi skulle skaffe fem mia. euro i ny kapital fra finansmarkederne. Da det mislykkedes, og den italienske stat så ville indskyde pengene for at undgå en gigantkrise i Italien, så krævede ECB pludselig, at man skulle indskyde 8,5 mia. euro i stedet. Man havde hævet kravene til bankernes kernekapital, som man tidligere gjorde det i Grækenland. Det betyder, at alle de italienske banker pludselig er i problemer. Det skal så fremhæves, at, hvis man stillede de samme krav til de andre europæiske banker, så ville mange af dem, som f.eks. Deutsche Bank, ikke længere leve op til kapitalkravene.

Hvad er det, ECB og de andre centralbanker har gang i? Er deres opgave ikke at holde hånden under realøkonomien? Det, ECB gør, er i stedet at lave politik. Man vil redde den finansielle sektor og ofre almindelige mennesker, som det blev konsekvensen af den politik, som man gennemtvang i Grækenland. Man vil ofre de bankkunder, der har penge i klemme i deres banker. Man vil have, at staterne overtager finansverdenens gæld, og så lade befolkningen betale i form af nedsatte pensioner og ringere levevilkår. Det gjorde man i Grækenland, og nu kan så resten af Sydeuropa følge efter. Og senere resten af Europas og verdens befolkning. Samtidig siger man så, at det går godt med økonomien. Men der er en udløbsdato. I samme øjeblik, man går væk fra nulrentepolitikken og begynder at hæve renten, så er det forbi.

Er det blevet bedre i Danmark?

USA og Europa har haft en nulrente i over 8 år siden 2008. Det er aldrig sket før. Hvordan kan banker fungere i længden, hvis der er en nulrente? Det kan de ikke. De er på desperat jagt efter nye investeringer, for de kan ikke tjene penge på renten. I samme øjeblik, som denne proces så stoppes, og renten får lov til at stige og finde sit naturlige leje, så vælter hele gældsbjerget.

Når vi nu beskæftiger os med denne forskel på det officielle billede af tingene og den fysiske virkelighed, som nogle hævder skyldes, at Putin render rundt og via internettet skaber falsk utilfredshed med det ellers velfungerende system i den vestlige verden, så bør vi også rette blikket mod Danmark. Her hævder politikerne, at de pumper stadig flere penge ind i sundhedsvæsenet, og derfor gør mere for sundheden end nogensinde før. Det lyder meget flot, men der er noget, der ikke stemmer, for hvis man ser på den behandling, man kan forvente at få i sundhedssystemet, hvis man havner på et hospital, så er den ikke blevet bedre. Mange vil faktisk mene, at den er blevet dårligere.

Man har ligeledes lavet rigtig mange reformer i uddannelsessystemet, men det er overordentligt tvivlsomt, om kvaliteten af den uddannelse, som unge mennesker får, er blevet bedre. Der er meget i det nuværende defekte paradigme, som man må gøre op med.

Vi er i en fuld international mobilisering for at sikre, at en ny og meget bedre politik nu holder sit indtog. I USA var vi til stede, da den nye kongres blev taget i ed og har ikke blot ønsket dem tillykke med valget, men afkrævet dem svar på, hvad de har tænkt sig at gøre for at sikre, at Donald Trump har nødvendigheden af en genindførelse af Roosevelts Glass/Steagall-bankopdeling med i sin indsættelsestale, når han tiltræder den 20. januar. Det kan godt være, at finansmarkederne netop nu er euforiske, men meget snart vil vi stå med et kollaps uden sidestykke, og det er den realitet, som Donald Trump skal operere i.

Hvad vi skal gøre – nu!

I USA, i lighed med Danmark og andre lande, er der nogle helt afgørende ting, der må gennemføres, som Lyndon LaRouche har fremført som fire nødvendige love, der må implementeres omgående. 1) Der skal indføres en Glass/Steagall-bankopdeling, men under den overskrift er der mange andre ting, der må ske. Man må gå igennem bankernes og finansverdenens aktiviteter, i lighed med det, man gjorde i USA, da Roosevelt blev indsat som præsident, så man får renset op og får adskilt tingene i legitime fi-

nansielle aktiviteter, der er vigtige for realøkonomien, og så spekulation, som skal helt ud af de normale banker. Man vil så få nogle mindre almindelige banker, som man kan hjælpe, hvis de får problemer, mens alle de andre spekulative aktiviteter ikke får lov til at belaste staten og skatteyderne, når de får problemer pga. fejlslagne spekulationer. Derefter skal der 2) skabes kredit til investeringer. Staten må gå ind og regulere det ovenfra og i den udstrækning, det er nødvendigt, med statslige kreditter sikre, at der bliver lavet de nødvendige investeringer i samfundets og dets produktive aktiviteter. Det skal bl.a. udmønte sig i 3) store infrastrukturprojekter, der kan opgradere hele økonomien. Man kan bare skele til de enorme investeringer, Kina har foretaget siden 2008, hvor Kina har brugt over 1000 mia. dollars om året på infrastruktur og i dag har verden største og bedste netværk af højhastighedstog. Programmet for Den Nye Silkevej er da også centreret om opbygning af grundlæggende infrastruktur, ikke blot i Kina, men i stadig større dele af verden. Når det gælder Danmark, har vi et forældet jernbanenet, der skal fornyes i form af et nationalt magnettognet eller højhastighedstognet i forbindelse med bygningen af en Kattegatbro. Vi skal så hurtigt som muligt have bygget den faste forbindelse over Femern Bælt og en Helsingør-Helsingborg-forbindelse. Der er masser af motorveje og andre projekter, der bare venter på at blive bygget. Der er så meget, der skal bygges, at vi kommer til at planlægge, hvorledes vi kan have nok kvalificeret arbejdskraft og byggekapacitet, for at kunne få alle de mange projekter realiseret.

Alle disse projekter er nødvendige som en del af at løfte den danske økonomi op på et højere produktivitetsniveau, og samtidig skal vi have langt mere gang i forskning og udvikling. Det kommer ikke af sig selv, og det vil indebære, at vi kommer til at forbedre vort uddannelsessystem. Det er i dag slet ikke gearet til at producere de ingeniører, tænkere og genier, som er en nødvendig del af sådanne fremtidsvisioner. Det eneste sted, hvor man tager forskning og udvikling seriøst, er i Asien og specielt i Kina, i Sydkorea, i Japan. Der tager man de unges uddannelse mere alvorligt end noget andet, for man ved, at det er den største faktor i at opbygge en bedre fremtid.

Et vidensamfund kræver videnskab

I Danmark har statsministre, selv Anders Fogh Rasmussen, snakket om, at vi skulle have et vidensamfund, for det er jo det, som vi skal leve af i fremtiden. Men har man skabt grundlaget for, at vi er rustet til at lave videnskabelige og teknologiske kvantespring, og at der er en populærkultur, hvor det er en naturlig ting at være en del af nye videnskabelige gennembrud? Nej.

Et af de mest afgørende områder i den videnskabelig og teknologiske udvikling netop nu er kernekraft og fusionsenergi. At bemestre kernefysiske processer og ikke blot udnytte dem til rigelig og billig energi, men også til mange andre fysiske processer. Hvor mange kernekraftværker er det nu, vi har i Danmark? Vi plejede at have et, som levede i al hemmelighed. Det var Risø. Her blev der uddannet mange inden for kernefysisk, som bl.a. senere indgik i det svenske kernekraftsprogram. Men Risøs kernereaktor er en saga blot i dag.

Fusionskraft? Hvor er fusionsforskningen i Danmark? Disse områder skal vi være en del af. Når vi snakker om fusionsforskning, er det noget, der mange gange involverer kæmpe investeringer og stort apparatur, så det er svært for os at gøre alene. Det er derfor godt, at vi er en del af ITER-projektet i Frankrig, men det er ikke nok. Vi skal se, hvordan vi kan være langt mere involveret i fusionsforskningen. Det samme gælder rumforskning, for det er fremtiden.

Det er ved, at vi forlader den trygge livmoder her på Jorden og begiver os ud i det store, kolde verdensrum, at vi langt bedre forstår, hvordan det univers, vi er en del af, faktisk fungerer – under andre omstændigheder end dem, der hersker her på Jorden. Det er man godt klar over i Kina. Der har man allerede iført sig førertrøjen inden for rumforskning. Mange andre asiatiske lande er klar over, hvor vigtigt det er. I Rusland er man ikke blot ved at genoplive tidligere tiders ambitiøse rumprogram, men er sågar ved at forberede opførelsen af et større eksperiment, der gør brug af ion-stråler til seriøs forskning i større skala på stof-antistof-reaktioner, for stof-antistof-reaktioner er den næste højere, endnu mere energirige proces efter at vi behersker kernefusion.

Vi ved, at stof-antistof reaktioner findes, men vi forstår ikke særligt meget om, hvordan, hvorfor og hvorledes de fungerer. Vi er lige så uvidende om dem i dag, som vi tidligere var med andre naturvidenskabelige fænomener, som f.eks. kernefysiske processer, som ligger til grund for kernekraft, hvor vi, i takt med, at vi forskede i dem og lærte, hvorledes de fungerede, var i stand til at forvandle dem fra truende uforståelige kræfter, som vi blot måtte underkaste os, til brugbare redskaber i menneskehedens tjeneste. Vi behøver stadig større indsigt og kontrol over endnu mere kraftfulde processer for at kunne udvikle ikke blot Jorden, men også andre dele af Solsystemet og vor galakse til at være et endnu bedre sted for mennesker og andre former for liv at opholde sig. Vi skal ikke blot have bedre kontrol over klima og andre aktiviteter her på Jorden, men også begynde at tage ansvar for vort solsystem og en voksende del af vor galakse.

Vil USA gå med Rusland og Kina?

Med Donald Trumps indsættelse har vi muligheden for at få den vestlige verden befriet for Obama og den britiske kontrol over USA og den vestlige verden, og i stedet for få USA, Danmark og resten af Europa til at samarbejde med Rusland og Kina. Både om at stoppe terror og få udraderet IS, og skal det ske, vil det være en god idé samtidigt at få udraderet den globale narkohandel, for terror og narkohandel, der har haft det forrygende godt under Obama, er to sider af samme sag. Men samtidig skal vi også være en del af det enorme økonomiske opbygningsprogram, som først og fremmest Kina har sat gang i med Den Nye Silkevej.

Heldigvis går stadig flere nationer den vej. Japan har tidligere været i modvind blandt sine naboer, fordi statsminister Abe ønskede at forandre den japanske forfatning,

så Japan igen ville være i stand til at gå i krig rundt om i verden. Velplacerede folk i Japan, som vi har talt med, fortæller, at den japanske regering ønskede en uafhængig og selvstændig militær kapacitet, men at formålet ikke var at gå i krig, men primært at kunne træde ud af USA's skygge og ende sin status som en amerikansk vasalstat. Nu har Abe lagt forfatningsændringen på hylden, for han har fundet en anden vej til øget japansk selvstændighed, nemlig et samarbejde med Rusland. Putin har, i lighed med, hvad man har gjort med Kina, tilbudt Japan at træde ind som en stor investor og deltager i opbygningen af det østlige Rusland, hvor der er enorme naturressourcer, men kun få mennesker og besværlige klimatiske forhold.

Der er så et uafklaret hængeparti fra Anden Verdenskrig i form af en manglende fredsslutning og en række øer, som både Rusland og Japan gør krav på, men begge sider er nu indstillet på, at den knast skal ryddes af vejen, og der er store forventninger til det fremtidige samarbejde.

Sydkorea på vej ud af USA's skygge?

På lignende vis ser vi i Sydkorea et voksende pres for at frigøre sig fra den amerikanske spændetrøje. Her er Danmark kommet på radarskærmen, ved det, at Chung Yoo-ra er blevet arresteret på baggrund af en international arrestordre fra INTERPOL og nu afventer udlevering til Sydkorea. Hun er datter af Choi Soon-sil, som var spirituel rådgiver til Sydkoreas præsident Park Geun-hye, men som fra den post tilsyneladende styrede en stor del af Sydkoreas politik. Hun er nu anklaget for at have aftvunget store pengesummer fra private firmaer for at hjælpe dem til at få ørenlyd for deres forslag hos præsidenten, og denne sag er årsagen til, at det sydkoreanske parlament har besluttet at rejse en rigsretssag imod præsident Geun-hye for at få hende afsat og få udskrevet nyvalg. For nærværende er præsidenten suspenderet, mens forfatningsdomstolen beslutter, om hun skal afsættes.

Choi Soon-sils gode forbindelser og økonomiske forhold gjorde det muligt for hende at lade sin datter hellige sig hestesporten og blive en dygtig rytter, der var med til at vinde guld til Sydkorea ved Asien Games, der blev afholdt i Sydkorea i 2014, men også blive indskrevet på Ewha Womans University, et af de mest prestigefyldte universiteter i Sydkorea. Hendes medstuderende klagede så over, at hun ofte ikke dukkede op til undervisningen eller afleverede sine skriftlige opgaver, og det viste sig efterfølgende, at hun var blevet snydt ind på universitetet vha. sin mors forbindelser. Det, at snyde sig foran til at komme ind på en eftertragtet uddannelse, er dog noget af det værste, som man kan gøre i Sydkorea, hvor alle de studerende, og deres familier, lever og dør for at komme til tops i det utroligt prestigefyldte uddannelsessystem. Denne sag fik derefter den skandale til at rulle, der nu truer med at afsætte præsident Geun-hye.

Men bag afsættelsen af Geun-hye ligger der andre og større ting. Hun har ikke kun været katastrofalt passiv, når det gælder sydkoreansk erhvervsliv, men hun har også spillet med i USA's forsøg på at øge konfrontationen med Nordkorea og Kina. Senest har hun besluttet, at Sydkorea skulle opstille THAAD-antimissilsystemer, en beslutning, der er meget upopulær i såvel Sydkorea som Kina, for selv om man påstår, at formålet skal være at beskytte Sydkorea imod et missilangreb fra Nordkorea, så egner systemet sig primært til at nedskyde højtflyvende missiler – og er altså primært rettet imod Kina. THAAD-missilerne passer dermed rigtig godt ind i det antimissilforsvarssystem, som Obama har forsøgt at opbygge under store russiske og kinesiske protester. Det passede selvfølgelig også amerikanske Lockheed Martin, der både fik kontrakt på at levere THAAD-systemet og F-35 Joint Strike Fighter-fly til Sydkoreas luftvåben, rigtig godt. Rygterne går om, at de spyttede rigtig godt i bøtten til Choi Soon-sil for at få de kontrakter.

Men sagen slutter nok ikke her. Netop nu er en delegation på otte sydkoreanske parlamentsmedlemmer på besøg i Kina for at gyde olie på vandene og har bl.a. forsikringer med fra Moon Jae-in, der vil være præsidentkandidat for det største oppositionsparti, Koreas Demokratiske Parti, ved det kommende præsidentvalg i Sydkorea, hvor han vil være klar favorit, om, at det fremtidige lederskab i Sydkorea vil omgøre den beslutning og satse på tæt samarbejde med Kina. I denne sammenhæng er det dybt problematisk og absolut ikke tillidsvækkende, at Obama sammen med kredsen omkring Geun-hye har besluttet at forsøge at hasteopstille THAAD-missilerne, så de kan være på plads inden 6 måneder (tidsrammen inden for hvilken, rigsretssagen skal afgøres), men også har besluttet at sende et hangarskib til Sydkorea, der skal ankomme den 20. januar, hvor Trump skal indsættes som præsident, og har annonceret, at USA vil sende op til 2.000 specialstyrker til Sydkorea, der skal fungere som et »dræberteam«, der forbereder at eliminere nøglepersoner i Nordkorea i tilfælde af krig.

Menneskehedens nuværende kæmpechance

Der er et kraftigt momentum for internationalt samarbejde med Kina og Rusland i centrum, som Europa og USA selvfølgelig skal være en del af. Men det er ikke frit valg på alle hylder eller »du kan blive til, hvad du vil, så længe du tror på dig selv og gør, hvad du har lyst til«. Sådan fungerer det univers, vi er en del af, ikke. Vi mennesker er i stand til at gøre næsten hvad som helst, under forudsætning af, at vi forstår naturlovene, og at vi i stedet for at være ofre for naturlovene, gennem vor indsigt, bruger dem til at få magt over naturen. Det er, hvad vi kan, når vi har videnskabeligt og teknologisk fremskridt. Det er det, der gør os mennesker så specielle. Det er årsagen til, at vi kan lave gigantiske spring fremad, som man så det i Renæssancen, eller som man ser det netop nu. Vi står midt i begyndelsen af det, som står til at blive det største og mest dramatiske fremskridt i menneskehedens historie. Det skal vi her i Danmark selvfølgelig være en del af.

Xi Jinping fremhævede i sin nytårstale til det kinesiske folk ikke blot de store fremskridt, det kinesiske rumprogram har haft, men også, at man i løbet af 2016 havde formået at løfte endnu ti millioner kinesere ud af fattigdom, og man har tænkt sig, at der i 2020 slet ikke skal være fattige kinesere tilbage. Så skal alle have adgang til mad, rent vand,

elektricitet og andre vigtige livsfornødenheder. Der er intet til hinder for, at det samme ikke snart skulle være tilfældet for alle mennesker, der lever her på Jorden. Der er ingen grund til, at der er mennesker, der skal leve i sult og armod. Hverken i Afrika, Sydamerika eller for den sags skyld i Sydeuropa, som det er tilfældet i dag. Det kan løses gennem at bruge menneskelig kreativitet omsat til videnskabeligt og teknologisk fremskridt og gøre det tilgængeligt for alle nationer i organiseret form, og det er, hvad Kina er i gang med. Det skal vi selvfølgelig deltage i.

Et nyt Sputnik-chok i dag?

Vælger vi i stedet at takke nej og beslutter os for, at vi i vores selvtilfredshed hellere vil have nulvækst og sidde og lege med vindmøller og træflis, i stedet for at rykke op på næste videns- og udviklingsniveau, så får vi os en fæl overraskelse. Så vil den velstand, som vi har vænnet os til og tager for givet, og som er baseret på en samhandel med omverdenen, hvor vi producerer noget, de også kan bruge, forsvinde meget brat. Så vil vi i fremtiden, mens Kina og Asien buldrer videnskabeligt og teknologisk derudaf, være reduceret til at forsøge at falbyde turistrejser til Europa, hvor man kan komme og se, hvordan det var engang. Så kan vi tage folkedragter på, og så kan kineserne komme her for at se os danse polka, mens de får serveret gløgg og æbleskiver.

Vi står netop nu over for vor tids Sputnik. Vi befinder os i en lignende situation, som da USA i 1957 på stjernehimlen kunne betragte den sovjetiske satellit Sputnik, der blinkede ned til Jorden og signalerede, at Sovjetunionen var i gang med at overhale USA og Vesten teknologisk og nu havde evnen til ikke blot at sende satellitter ud i rummet, men også interkontinentale atombomber ned i hovedet på amerikanerne. Det betød en brat opvågning i USA og lagde grunden til rumkapløbet.

John F. Kennedy havde fået en platform at stå på, så han i 1961 kunne erklære, at USA inden udgangen af årtiet skulle sætte en mand på Månen. USA meldte sig ind i kampen. Det kan godt være, at Sovjetunionen havde fået et forspring i forskning og udvikling, men Kennedy var overbevist om, at hvis man satsede stort nok på forskning og udvikling, så kunne man gøre det bedre.

Det er udfordringen i dag. Det er, hvad der må ske i Europa og USA. Vi skal lade os inspirere af de gigantiske fremskridt, kineserne kan fremvise. Vi skal melde os ind i kampen. Det er fantastisk, at Kina bygger supermoderne jernbaner i Asien, Østeuropa og Afrika, men vi skal også gerne være med. Vi skal ophøre med de arrogante, bedrevidende forelæsninger for udviklingslande om, hvordan de hver dag skal bede bønner til Moder Jord og klimaguderne og skal afsværge sig, at de får den selvstændighed, og frygtelige udvikling og rigdom, der har givet os vor status.

Vi skal investere massivt i udviklingen af lande i Afrika og andre steder, investere i infrastruktur og industri og andet, som forbedrer levestandarden og fremtidsudsigterne for befolkningen der. Det vil ikke blot kunne forhindre store, kommende flygtningestrømme, men så sandelig også forbedre vor økonomi.

Menneskehedens rolle i universet

Vi skal også deltage i det langt større projekt, som vi alle er en del af, nemlig spørgsmålet om, hvordan menneskeheden udvikler sig fremover. Vi skal forstå og kontrollere tingene her på Jorden langt bedre, som f.eks. Jordens klimasystemer, og vi skal sørge for, at de områder på Jorden, der er øde og golde, som f.eks. ørkener, kan blive langt bedre steder for liv at være. Der, hvor naturen ikke selv har formået at gøre arbejdet færdigt, må vi mennesker tage over og hjælpe til. Men vi skal også besvare et større spørgsmål: Hvem er vi som menneskehed i universet? Dette spændende univers, som vi ved meget lidt om, for vi har været alt for lidt væk fra Jorden, det må vi ud og udforske. Vi skal også have en bedre kontrol med vore omgivelser. Hvad, hvis der pludselig var en asteroide eller komet med kurs imod Jorden? I dag ville vi være solgt til stanglakrids, eller end ikke det ville vi være, for der ville ikke være nogen til at producere stanglakrids eller noget som helst andet, når Jorden først var blevet ramt. Det er helt uacceptabelt, at vi på den måde kan blive udraderet, og det må vi gøre noget ved.

Der er også andre vigtige problemstillinger. Kan vi leve med, at vi som menneskehed ikke har fået vor DNA udbredt til andre dele af universet? Er det ikke netop vor opgave at sprede liv rundt omkring? Det må være en del af vor fremtidige arbejdsopgave. Men for at kunne gøre det, for at for alvor kunne operere uden for Jordens beskyttende atmosfære, denne dejlige varme osteklokke, vi befinder os i her på Jorden, så kræver det store ressourcer. Der kræver en menneskehed, der har helt andre muligheder end dem, vi har i dag. Det er et projekt, der langt overgår, hvad enkelte nationer eller enkelte generationer er i stand til. Det er noget, som må involvere hele menneskeheden, og hele menneskehedens kreative evne til at komme op med nye ideer og gennembrud. Evnen til at opbygge et produktionsapparat og foretage de enorme investeringer, der er nødvendige, for at menneskeheden for alvor bliver en rumcivilisation.

Det er udfordringer, som vi alle er fælles om, men hvor vi også i processen af at løse de mange problemer vil se, som det var tilfældet med det amerikanske rumprogram, at mange andre problemer, der indtil nu var umulige at løse, pludseligt kan overkommes. Bl.a. gennem udviklingen af ny teknologi, der er nødvendig for at overvinde de mange forhindringer, som med det amerikanske rumprogram førte til alt lige fra teflonpander til kunstige hjerter og computere. Der var store mængder afledt teknologi fra programmet for at sætte en mand på Månen, og hvis vi beslutter os for, at vi nu skal ud og få tjek på vort solsystem, så er det en fantastisk proces, vi sætter i gang, der ikke blot vil forandre ting derude, men i endnu højere grad vil forandre tingene her på Jorden.

Lad derfor være med at sidde og vente. Gå med i kampagnen. Sørg for at bruge den tid, som du har, fornuftigt. Vær med til at bestemme, hvad der sker den 20. januar og videre frem, gennem at være en del af vor kampagne. Sørg for, at Danmark bliver en del af det nye paradigme, som allerede er i færd med at tage magten over verden, så vi kan være med til at have det rigtig, rigtig sjovt.

»Tiden er inde for en Glass/Steagall-bankopdeling for det 21. århundrede« — Donald Trump den 26. oktober 2016

Dette brev blev oprindeligt omdelt af en gruppe ved navn, 'Vores revolution i det nordvestlige Ohio, med et forpligtende engagement til at forene hele nationen', hvoraf mange havde støttede Bernie Sanders. De har udstedt en opfordring til alle grupper – for eksempel, Tea Party, Republikanere, Demokrater, fagforeninger og erhvervslivet – til at komme sammen omkring det nødvendige, første skridt, som er vedtagelsen af Glass/Steagall-loven. Da deres indsats er i overensstemmelse med LaRouchePAC's mål, cirkulerer vi det, som en del af en national mobilisering for en omgående vedtagelse af Glass/Steagall-loven i Repræsentanternes Hus og Senatet, og underskrevet og sat i kraft af præsident Trump.

Underskriv denne appel; omdel den til jeres venner, familie og netværk. Hvert underskrevet eksemplar vil blive personligt overbragt til jeres kongresmedlem og senatorer. Som præsident Franklin Roosevelt erklærede i sin første indsættelsestale: 'Denne nation kræver handling, og handling nu.'

Teksten til dette åbne brev er som det følgende.

»Åbent brev til Donald Trump og til alle medlemmerne af Kongressen« januar 2017.

»Underskriverne af dette brev føler stærkt, at det er nødvendigt at beskytte vores økonomi fra endnu et unødvendigt markedssammenbrud og en recession som den, vi oplevede i december, 2007. Med Deres indtræden i embedet er omstændighederne for et kollaps alt for lig dem, der eksisterede i 2007: stigende værdi af værdipapirer, sammen med en manglende adskillelse af bankvirksomhed, der er beskyttet af FDIC, og så højrisiko-investeringsaktivitet.

Vi bifalder [præsident Trumps] kampagneudtalelse i Charlotte, North Carolina, 26. okt., 2016, hvor han støttede et krav om 'En Glass/Steagall-version for det 21. århundrede', og om en genindførelse af en moderne Glass/Steagall-lov. Vi har tillid til, at De forstår, at en stabilisering af erhvervsklimaet og en sikring af de værdier, der er adskilt fra Wall Streets spekulation, er af afgørende betydning for velstand under Deres administration.

For at slå tonen for drøftelser i Kongressen i 2017 an, anmoder vi om, at [præsident Trump] gentager [sin] støtte til Glass/Steagall-loven i sin Tale til Unionen.

De kan være forvisset om, at, med denne handling, vil De finde fælles fodslag med både Republikanere og Demokrater; siden begge partiers politiske programerklæringer indeholder støtte til en banklovgivning, der adskiller forsikrede konti fra Wall Street spekulation, i de respektive partiers politiske programmer.

Vi takker Dem for Deres respons til krav fra borgere, folk fra erhvervslivet, bankierer og kongresmedlemmer, på vores vej frem.]« [Med en opfordring til, at Glass/Steagall-loven vedtages i både USA's Repræsentanternes Hus og Senatet, og at loven underskrives og sættes i kraft af den tiltrædende præsident, Donald Trump.

Kondolencehilsen til Alexandrov-ensemblet og det russiske folk

af Helga Zepp-LaRouche, Præsident, Schiller Instituttet

På vegne af det Internationale Schiller Institut ønsker jeg at overbringe vores dybeste kondolence i anledning af det tragiske tab af 92 menneskeliv, der døde i flystyrtet på vej til Syrien. Denne ulykke er så meget desto mere årsag til sorg, fordi musikken og den patriotiske ånd hos Alexandrov-ensemblets medlemmer ville have overbragt et budskab om håb til det syriske folk. Dette er en befolkning, der i fem år har været ofre for den kriminelle politik for regimeskifte og behandlet som bondebrikker i et geopolitisk skakspil, i en total overtrædelse af deres suverænitet.

Alexandrov-ensemblet har været et udtryk for de højeste, moralske værdier i Rusland og, som klassisk korsang generelt, taler til tilhørernes sjæl og skabende potentiale. Det er derfor ekstremt vigtigt, at den russiske forsvarsminister Sergei Shoigu meddelte, at han nu indleder prøver for at udvælge de bedste talenter til fuldt ud at genrejse Alexandrov-koret.

At optræne sangstemmen er vigtigt for alle, eftersom en velplaceret stemme kan udtrykke komponistens kreative hensigt og tale direkte til den samme egenskab hos tilhørerne. Det repræsenterer derfor et uerstatteligt element i den harmoniske udvikling af karakteren. Lad mig derfor dele den idé med Dem, at man, ud over at genopbygge Alexandrov-ensemblet, opretter tusinder af Alexandrov-kor i skoler over hele Rusland for at ære Ruslands heroiske bidrag i befrielsen af Syrien og samtidig udbreder den opløftende virkning af at synge i kor til den unge generation.

Et nyt paradigme er i færd med at blive til, som det eksemplificeres af integrationen af den Eurasiske Union og det Nye Silkevejsinitiativ, og som etablerer en helt ny relation mellem nationerne. Vi har brug for en dialog mellem de bedste traditioner fra hver kultur for, at dette nye paradigme kan vokse til at blive en ny æra for civilisationen – kendskabet til det bedste fra en anden kultur vil føre til en kærlighed til denne kultur, og vil derfor erstatte fremmedfjendskhed og had med mere ædle følelser. I denne nye æra vil geopolitik blive overvundet for altid, og loyaliteten over for menneskehedens fælles mål vil etablere et højere niveau af fornuft. Det er grund til trøst for os alle, at flystyrtets tragiske dødsofre bidrager med deres udødelighed til opbygningen af denne bedre verden.

[Dette budskab blev modtaget på det russiske konsulat i New York om eftermiddagen den 30. december. Schiller Instituttets kor sang ved den ranledning den ussiske nationalsang og 486.000 personer har efterfølgende set videoen.]

Det er Storbritannien – ikke Rusland – der griber ind i USA's valg

Tidligere MI6-agent Christopher Steele

Mens medierne svømmer over med historier om, at Rusland har hacket det amerikanske valg for at få Donald Trump valgt til præsident, og faren for at han er en russisk kontrolleret marionet, har det vist sig, at alle disse historier er en veltilrettelagt kampagne, der har den afgående Obama-administration og Christopher Steele fra den britiske efterretningstjenste MI6 som omdrejningspunkt. I det publicerede materiale fra ledelsen af de amerikanske efterretningstjenester er der ingen beviser på, at de lækkede e-mails fra det Demokratiske Parti kom fra Rusland, men mange beviser på, at man ønsker at tilsværte Rusland, Putin og Trump - ført af en britisk hånd. Vil det lykkes at tvinge Trump til at fortsætte den nuværende krigs- og konfrontationssøgende politik overfor Rusland og Kina? Eller vil USA gå med i det nye paradigme for fred og samarbejde under Kinas og Ruslands ledelse? Verden venter spændt på den 20. januar.

Kondolencehilsen til Alexandrov-ensemblet og det russiske folk

En smuk og verdenshistorisk begivenhed fandt sted lørdag den 7. januar ved »Tåremindesmærket« i Bayonne, New Jersey, USA. Schiller Instituttets kor, der i sidste uge havde fremført den russiske nationalhymne foran det russiske konsulat på Manhattan, til minde om de 92 ofre i Tu-154-flystyrtet, og især de 64 medlemmer af Alexandrov-ensemblet (se videoen på www.schillerinstitut.dk/si/?p=17067 som 486.000 personer allerede har), arrangerede en lignende, bredere begivenhed ved »Tåremindesmærket«, som var en gave fra den russiske regering for at ære de mennesker, der døde den 11. september 2001. Øvrige deltagere og/eller talere ved begivenheden var repræsentanter fra den russiske diplomatiske mission til FN, New Yorks Politi (NYPD), Bayonnes Brandvæsen, Bayonne American Legion, Familier til ofre for 11. september for juridisk retfærdighed imod terror, samt Schiller Instituttet, der i vinterstormen sang/talte om nødvendigheden af, at folket og regeringerne i Rusland og Amerika forenes for at ære de døde og samtidig demonstrerer, at den fælles menneskelige følelse, der forener os i sorgen over dem, der er blevet taget fra os, ligeledes kan og må forene os i skabelsen af en bedre fremtid for menneskeheden. Se: www.schillerinstitut.dk/si/?p=17185

Helga Zepp-LaRouche skrev: »At etablere relationer mellem Rusland og USA er den vigtigste forudsætning for løsningen af alle andre problemer i verden. Hvis der ikke er fred mellem USA og Rusland, og mere end fred, nemlig også venskab og en samarbejdets ånd, så befinder verden sig i en eksistentiel fare. Det håbefulde potentiale for at gå i denne retning, som eksisterer med den tiltrædende amerikanske præsident, er således den vigtigste forudsætning for alt andet. Begivenheden i dag i Bayonne, New Jersey, som Schiller Instituttet er stolt over at bidrage til, er ment som et første skridt for at demonstrere denne ånd af solidaritet, venskab og menneskelighed.«

Se videoen med Schiller Instituttets kor på www.schillerinstitut.dk/si/?p=17067 som 486.000 personer allerede har.

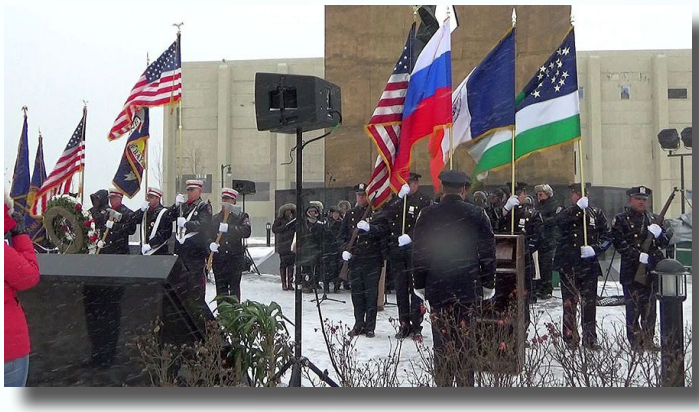

Schiller Instituttets Nyhedsorientering er udgivet af Schiller Instituttet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Anne Stjernstrøm. Eget tryk. Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. introduktion: 100 kr., Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408